

III.ÚS 686/02 ze dne 27.02.2003
N 30/29 SbNU 257
K povaze Fondu národního majetku České republiky

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu
Jménem republiky

Nález

Ústavního soudu (III. senátu) ze dne 27. února 2003 sp. zn. III. ÚS 686/02 ve věci ústavní stížnosti A. g., a. s., proti usnesení Městského soudu v Praze z 30. 8. 2002 sp. zn. 33 Ca 36/2002 o zastavení řízení o přezkoumání rozhodnutí o odepření informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Výrok

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. srpna 2002 č. j. 33 Ca 36/2002-11 se zrušuje.

Odůvodnění

I. Návrhem podaným k doručení Ústavnímu soudu dne 4. 11. 2002 se stěžovatelka domáhá zrušení usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2002 č. j. 33 Ca 36/2002-11, jímž bylo zastaveno řízení o přezkoumání rozhodnutí Fondu národního majetku České republiky o odepření informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů. Uvedeným rozhodnutím se cítí být dotčena v základním právu na informace podle čl. 17 a na soudní ochranu plynoucím z čl. 36 Listiny základních práv a svobod (dále jen "Listina").

Ze spisu Městského soudu v Praze sp. zn. 33 Ca 36/2002, jež si Ústavní soud vyžádal, dále z ústavní stížnosti a jejich příloh bylo k předmětné věci zjištěno následující:

Podáním ze dne 28. 3. 2002 požádala stěžovatelka Fond národního majetku České republiky (dále jen "Fond") o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Přípisem ze dne 4. 4. 2002 č. j. 102/83-149/02/Ve a k odvolání stěžovatelky pak dalším přípisem ze dne 13. 5. 2002 č. j. 211/2048/338/579/02/Jež Fond požadovanou informaci odmítl poskytnout. Na opětovnou žádost stěžovatelky o poskytnutí informace ze dne 3. 6. 2002 Fond (vedlejší účastník v řízení před Ústavním soudem) již nereagoval. Stěžovatelkou požadovanými informacemi byly přitom údaje týkající se smlouvy o koupi a prodeji akcií obchodní společnosti U., a. s., uzavřené dne 12. 2. 2002 mezi vedlejším účastníkem a obchodní společností A. H., a. s.

Žalobou u Městského soudu v Praze se stěžovatelka domáhala zrušení rozhodnutí Fondu ze dne 4. 4. 2002 č. j. 102/83-149/02/Ve a ze dne 13. 5. 2002 č. j. 211/2048/338/579/02/Jež. K argumentaci vedlejšího účastníka, dle níž Fond není povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, stěžovatelka vyslovila přesvědčení, že Fond je institucí hospodařící s veřejnými prostředky, poukázala na skutečnost, že jeho hlavní působností je realizace převodu majetku státu na jiné osoby a správa majetkových podílů státu, a že z tohoto důvodu nutně hospodaří s veřejnými prostředky, přičemž v předmětné věci postupoval na základě usnesení vlády, tj. vykonával veřejnou správu při uskutečňování prodeje akcií tak, že naplnil rozhodnutí vlády, tedy činil úkony státního orgánu - vlády. Ačkoliv Fond nevydal rozhodnutí ve smyslu formálním, stěžovatelka s poukazem na ustanovení § 15 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, přípisem Fondu ze dne 4. 4. 2002 č. j. 102/83-149/02/Ve a ze dne 13. 5. 2002 č. j. 211/2048/338/579/02/Jež za rozhodnutí přezkoumatelná soudem považuje.

Rozhodnutí o zastavení řízení odůvodnil obecný soud rozbořem zákona č. 171/1991 Sb., o působnosti orgánů České republiky ve věcech převodu majetku státu na jiné osoby a o Fondu národního majetku České

republiky, ve znění pozdějších předpisů. Ve smyslu tohoto zákona je Fond samostatnou právnickou osobou, zapsanou v obchodním rejstříku (§ 4 odst. 2 tohoto zákona), přičemž zásadně hospodaří se svým majetkem (§ 18 odst. 1 tohoto zákona), své výdaje důsledně hradí ze svého majetku (§ 19 tohoto zákona), za své závazky sám svým majetkem ručí (§ 21 tohoto zákona) a jeho majetek netvoří součást státního rozpočtu a je tak důsledně oddělen od hospodaření státu (§ 18 odst. 2 tohoto zákona). Dále soud ve svém rozhodnutí uvádí, že majetek, se kterým Fond disponuje, mu nebyl pouze svěřen, ale byl na něj převeden na základě rozhodnutí zakladatelů o zrušení státního podniku bez likvidace (§ 5 odst. 1 tohoto zákona). Dle názoru soudu posouzení charakteru činnosti Fondu je možné interpretovat na základě ustanovení § 18 uvedeného zákona, ze kterého vyplývá vymezení majetku Fondu a směry jeho využití, a dále z ustanovení § 20 uvedeného zákona, který upravuje působnost Fondu. Z těchto ustanovení soud dovozuje, že vedle funkcí nepodnikatelských plní Fond také řadu funkcí podnikatelských a v těchto situacích je pak podnikatelem ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 obchodního zákoníku.

Činnost Fondu podle § 20 odst. 2 zákona č. 171/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, jež spočívá ve vypořádání nároků oprávněných osob podle § 2 odst. 3 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, dle Městského soudu v Praze nespočívá v rozhodování o nárocích oprávněných osob, nýbrž toliko v postupu podle příslušného rozhodnutí o privatizaci, které nevydává Fond, ale ministerstvo (§ 2 odst. 4 zákona č. 171/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Ze zákona, jímž byl Fond zřízen, nelze tedy dle účastníka řízení před Ústavním soudem dovodit jeho pravomoc rozhodovat o právech, právem chráněných zájmech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a účastníku řízení není znám jiný zákon, kterým by mu pravomoc v tomto směru byla svěřena. Z těchto skutečností posléze Městský soud v Praze dovozuje, že Fond nedisponuje výsadními vlastnostmi veřejnosprávních orgánů a institucí, mezi něž patří mocenská nadřazenost, možnost autoritativního donucení, tedy při své činnosti nevydává žádné správní akty. Pro uvedené okolnosti nelze dle jeho přesvědčení Fond zařadit mezi subjekty povinné poskytovat informace podle § 2 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb.

Fond dle obecného soudu nesplňuje ani podmínky subjektu povinného poskytovat informace podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, kdy jej nelze podřadit pod pojem veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky. Pojem veřejné finance (prostředky) odpovídá dle něj pojmu státní finance (prostředky), přičemž Fond nepatří mezi státní fondy a nehospodaří s majetkem státu, tj. se státními (veřejnými) prostředky, ale se svým vlastním majetkem, který netvoří součást státního rozpočtu. Majetek Fondu je pouze zčásti odvozen z bývalého národního majetku (v případě majetku zrušených státních podniků), a proto je v jeho názvu použit pojem "národní". Rozhodoval-li v posuzovaném případě Fond podle § 18 odst. 2 písm. a) bodu 3 a § 20 odst. 1 písm. e) zákona č. 171/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů, čímž realizoval rozhodnutí vlády o privatizaci, jak vyplývá z usnesení vlády ze dne 17. 12. 2001 č. 1343, šlo dle účastníka řízení o dispozici s vlastním majetkem, a nikoli se státními (veřejnými) prostředky.

Pro uvedené okolnosti dle Městského soudu v Praze Fond není subjektem, na který dopadá povinnost poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a nelze tedy v případě nevydání rozhodnutí o odmítnutí podání informace aplikovat ta ustanovení uvedeného zákona, s nimiž je spojována fikce vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, které je posléze přezkoumatelné soudem (§ 15 odst. 4, § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Za těchto okolností, kdy nebylo vydáno žádné rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace (vedlejší účastník odpověděl formou dopisu), a kdy nelze ani uplatnit fikci vydaného rozhodnutí, obecný soud konstatoval, že tato neexistence rozhodnutí, které by mohlo být přezkoumáno soudem podle § 247 a násl. občanského soudního řádu (dále jen "o. s. ř."), představuje takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, protože soud ve smyslu § 104 odst. 1 o. s. ř. (§ 246c o. s. ř.) řízení zastavil.

V ústavní stížnosti je obecnému soudu vytýkána nesprávná interpretace pojmu "veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky" (§ 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Dle názoru stěžovatelky Městský soud v Praze ve svém rozhodnutí nesprávně vyložil pojem státní rozpočet, veřejný majetek a státní majetek, když tyto pojmy ztotožnil. Ačkoli majetek Fondu není součástí státního rozpočtu, lze jej použít toliko k zákonem specifikovaným veřejným účelům (§ 18 odst. 2 zákona č. 171/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Dále stěžovatelka poukazuje na kontrolu Fondu ze strany Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, které Fond předkládá svůj rozpočet a zprávu o hospodaření, a na skutečnost, že Poslanecká sněmovna rovněž volí nejvyšší orgány Fondu, kterými jsou prezidium a dozorčí rada. Dle jejího přesvědčení uvedená oprávnění může Poslanecká sněmovna vykonávat výhradně vůči veřejné (státní) instituci, přičemž vůči jakékoli jiné instituci, tj. soukromé, takové oprávnění nemá a v demokratickém právním řádu ani mít nemůže. Další argument ve prospěch interpretace Fondu ve smyslu veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky spatřuje stěžovatelka v hlavní působnosti Fondu, jímž je realizace převodu majetku státu na jiné osoby a správa

majetkových podílů státu, pročež nutně hospodaří s veřejnými prostředky. Na uvedeném závěru dle ní nemění nic ani převod státního majetku na Fond za účelem provedení privatizace.

Vycházejíc ze všech uvedených důvodů, cítí se stěžovatelka usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2002 č. j. 33 Ca 36/2002-11 dotčena v základním právu na informace podle čl. 17 a na soudní ochranu plynoucí z čl. 36 Listiny, pročež navrhuje jeho zrušení.

Na základě výzvy Ústavního soudu podle § 42 odst. 4 a § 76 odst. 1 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů, podal dne 7. 1. 2003 předseda senátu 33 Ca Městského soudu v Praze k předmětné ústavní stížnosti vyjádření, v němž uvádí, že stěžovatelka není na základě důvodů uvedených v napadeném usnesení subjektem, na který dopadá povinnost poskytovat informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Účastník řízení má za to, že v případě nevydání rozhodnutí o odmítnutí podání informace nelze aplikovat ta ustanovení uvedeného zákona, s nimiž je spojována fikce vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti, která je posléze přezkoumatelná soudem (§ 15 odst. 4, § 16 odst. 3 tohoto zákona). Městský soud v Praze dovodil, že neexistence rozhodnutí, které by mohlo být přezkoumáno soudem podle § 247 a násl. o. s. ř., představuje takový nedostatek podmínky řízení, který nelze odstranit, pročež podle § 104 odst. 1 o. s. ř. (§ 246c o. s. ř.) řízení zastavil. S ohledem na uvedené skutečnosti navrhuje účastník řízení, aby ústavní stížnosti obchodní společnosti A. g., a. s., nebylo vyhověno.

II. Hodnocení ústavnosti zásahu orgánu veřejné moci do základních práv a svobod se skládá z několika komponentů [sp. zn. III. ÚS 102/94, sp. zn. III. ÚS 114/94, sp. zn. III. ÚS 84/94, sp. zn. III. ÚS 142/98, sp. zn. III. ÚS 224/98 - viz Sbirka nálezů a usnesení Ústavního soudu (dále jen "Sbirka rozhodnutí"), svazek 2, nálezy č. 61; svazek 3, nálezy č. 9 a 34; svazek 11, nálezy č. 65; svazek 15, nálezy č. 98 - a další]. Prvním je posouzení ústavnosti aplikovaného ustanovení právního předpisu (což vyplývá z § 68 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Dalšími komponenty jsou hodnocení dodržení ústavních procesních práv a konečně posouzení ústavně konformní interpretace a aplikace hmotného práva.

V předmětné věci Ústavní soud neshledal důvod k posuzování ústavnosti aplikovaného hmotného a procesního práva.

Při posouzení věci Ústavní soud vycházel ze skutkových zjištění, jež jsou mezi účastníky řízení nesporná. Dle těchto zjištění, jak bylo již konstatováno, podáním ze dne 28. 3. 2002 požádala stěžovatelka Fond o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Přípisem ze dne 4. 4. 2002 č. j. 102/83-149/02/Ve a k odvolání stěžovatelky pak dalším přípisem ze dne 13. 5. 2002 č. j. 211/2048/338/579/02/Jež Fond požadovanou informaci odmítl poskytnout. Na opětovnou žádost stěžovatelky o poskytnutí informace ze dne 3. 6. 2002 vedlejší účastník v řízení před Ústavním soudem již nereagoval. Požadovanými informacemi ze strany stěžovatelky byly přitom údaje týkající se smlouvy o koupi a prodeji akcií obchodní společnosti U., a. s., uzavřené dne 12. 2. 2002 mezi vedlejším účastníkem a obchodní společností A. H., a. s.

Na posuzovanou věc v rovině práva jednoduchého dopadají ustanovení § 2, § 7, § 9 až 12 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 171/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Zákon o svobodném přístupu k informacím v ustanovení § 2 odst. 1 a 2 rozlišuje dvě skupiny povinných subjektů. První je tvořena státními orgány a orgány územní samosprávy a veřejnými institucemi hospodařícími s veřejnými prostředky, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, druhá pak těmi subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.

Při interpretaci a aplikaci uvedených zákonných ustanovení sdílí Ústavní soud potud právní názor obecného soudu, že Fond nenaplnuje znaky státního orgánu ani orgánu územní samosprávy, jakož i subjektu, kterému zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy.

Ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, mezi povinné subjekty řadí rovněž veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. K interpretaci pojmu "veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky" Ústavní soud v nálezu sp. zn. III. ÚS 671/02 (Sbirka rozhodnutí, svazek 29, nálezy č. 10) konstatoval, že ze skutečnosti, že zákonodárce neprovedl změnu v ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999

Sb., ve znění zákonů č. 101/2000 Sb., č. 159/2000 Sb. a č. 39/2001 Sb., výslovným označením České televize a Českého rozhlasu v postavení povinných subjektů, nýbrž ji provedl zakotvením obecného pojmu "veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky", plyne závěr, dle něhož rozsah tohoto pojmu nutno vymezit "interpretací definičních znaků takto stanovené množiny subjektů."

Kromě státních orgánů a orgánů územní samosprávy zákon o svobodném přístupu k informacím řadí mezi povinné subjekty ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právech chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy. Tuto třetí ze zákonem č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vymezených skupin povinných subjektů lze tedy označit jako veřejnoprávní korporace ("veřejnoprávní korporaci musí být svěřena mocenská pravomoc činit vrchnostenské úkony" - D. Hendrych a kol., Správní právo. Obecná část. Praha 1994, s. 185).

Definiční znaky pojmu veřejná instituce hospodařící s veřejnými prostředky lze pak vymezit a contrario k pojmům státního orgánu, orgánu územní samosprávy a veřejnoprávní korporace. Z množiny veřejnoprávních subjektů za takové pak nutno považovat veřejný ústav a veřejný podnik, veřejné fondy a veřejné nadace. Jejich společnými znaky jsou veřejný účel, zřizování státem, kreování jejich orgánů státem, jakož i státní dohled nad jejich činností (viz obdobně stanoviska doktrinární: J. Matějka, Korporace veřejnoprávní. In: Slovník veřejného práva československého. Red. E. Hácha, J. Hoetzel, F. Weyr, K. Laštovka, Sv. II., Brno 1932, s. 370 a násl.; J. Hoetzel, Československé správní právo. Část všeobecná. 2. vyd., Praha 1937, s. 73 a násl.; D. Hendrych a kol., Správní právo. Obecná část. Praha 1994, s. 186 a násl.). Všechny tyto znaky naplňují i ty subjekty, jejichž zahrnutí do rámce povinných subjektů představovalo záměr zákonodárce, jenž novelou zákona o svobodném přístupu k informacím provedenou zákonem č. 39/2001 Sb. zakotvil v postavení povinného subjektu rovněž "veřejné instituce hospodařící s veřejnými prostředky". Jednalo se o Českou televizi a Český rozhlas, přičemž podle zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 484/1991 Sb., o Českém rozhlasu, ve znění pozdějších předpisů, jsou tyto právnickými osobami hospodařícími s vlastním majetkem, svojí činností sledují zákonem vymezené veřejné účely, jejich orgány jsou kreovány státem a nad jejich působením vykonává stát dohled.

Všechny uvedené definiční znaky naplňuje i Fond národního majetku České republiky. Fond byl zřízen zákonem (§ 4 odst. 1 zákona č. 171/1991 Sb.), jeho orgány jsou kreovány státem (§ 7 a § 13 tohoto zákona), plní výlučně veřejné účely stanovené zákonem (§ 18 odst. 2, § 20 až 21 tohoto zákona), a konečně stát zákonem zakotvenými prostředky vykonává dohled na činností Fondu (§ 9 odst. 2, § 22 tohoto zákona).

Tyto znaky dopadají v plné míře i na vymezení pojmu veřejných prostředků. Podpůrným argumentem je v této souvislosti i výklad systematický, kdy dle legální definice obsažené v ustanovení § 2 písm. g) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole), veřejné prostředky zahrnují "veřejné finance, věci, majetková práva a jiné majetkové hodnoty patřící státu nebo jiné právnické osobě uvedené v písmenu a)", přičemž jinou právnickou osobou podle § 2 písm. a) uvedeného zákona je "právnická osoba zřízená k plnění úkolů veřejné správy zvláštním právním předpisem". Ústavní soud k významu pojmu veřejné správy v souvislosti s působností Fondu připomíná, že její uplatňování se uskutečňuje jak vrchnostenskými, tak i nevrchnostenskými metodami.

Z pohledu práva jednoduchého, dopadajícího na předmětnou věc, dospěl pro uvedené okolnosti Ústavní soud k závěru, že ústavní stížností napadeným rozhodnutím porušil Městský soud v Praze ustanovení § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 39/2001 Sb., což vedlo ve svých důsledcích i k porušení § 15 odst. 4, § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, § 247 a násl. o. s. ř. a § 104 odst. 1 o. s. ř. (§ 246c o. s. ř.). Tímto závěrem ale Ústavní soud nikterak nepředjímá posouzení předmětné věci z hlediska dopadu ustanovení § 7, § 9 až 12 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Z pohledu ústavněprávního nutno stanovit podmínky, za splnění kterých nesprávná aplikace jednoduchého práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv a svobod.

V řízení o ústavních stížnostech představují první skupinu případů, v nichž Ústavní soud ingeruje do rozhodovací činnosti obecných soudů, ty případy, ve kterých posuzuje skutečnost, zdali ve věci aplikovaná norma jednoduchého práva, sledující určitý ústavně chráněný účel, z pohledu principu proporcionality nabyla opodstatněně přednost před jinou normou jednoduchého práva, sledující dosažení jiného ústavně chráněného účelu (např. sp. zn. III. ÚS 256/01, Sbírka rozhodnutí, svazek 25, náleží č. 37, a další).

Další skupinou jsou případy, v nichž nedochází ke konkurenci možné aplikace více norem jednoduchého práva, nýbrž jde o řešení otázky akceptace některé z několika interpretačních alternativ jedné, určité, normy

jednoduchého práva (např. sp. zn. II. ÚS 22/94, sp. zn. III. ÚS 114/94, Sběrka rozhodnutí, svazek 4, nález č. 55; svazek 3, nález č. 9, a další).

Konečně třetí skupinou případů jsou v řízení o ústavních stížnostech případy svévolné aplikace normy jednoduchého práva ze strany obecného soudu, již schází smysluplné odůvodnění, resp. propojení s jakýmkoli ústavně chráněným účelem. Ilustrací jsou rozhodnutí Ústavního soudu, v nichž konstatoval, že právní závěr obecného soudu je "v extrémním nesouladu s vykonanými skutkovými a právními zjištěními, resp. z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývá" (např. sp. zn. III. ÚS 84/94, sp. zn. III. ÚS 166/95, sp. zn. I. ÚS 401/98, sp. zn. II. ÚS 252/99, sp. zn. I. ÚS 129/2000, sp. zn. I. ÚS 549/2000, sp. zn. III. ÚS 74/02, Sběrka rozhodnutí, svazek 3, nález č. 34; svazek 4, nález č. 79; svazek 13, nález č. 3; svazek 17, nález č. 15; svazek 19, nález č. 134; svazek 22, nález č. 63; svazek 28, nález č. 126, a další).

V řízení o ústavních stížnostech lze tedy vyčlenit případy konkurence norem jednoduchého práva, konkurence interpretačních alternativ a konečně případy svévolné aplikace jednoduchého práva.

V posuzované věci dospěl Ústavní soud k závěru, dle něhož se interpretace § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění zákona č. 39/2001 Sb., obsažená v usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2002 č. j. 33 Ca 36/2002-11, ocitá v extrémním nesouladu s obsahem obvyklých výkladových metod, jakož i standardní právní dogmatikou vymezeným obsahem právních pojmů, protože předmětné rozhodnutí nelze než kvalifikovat ve smyslu svévolné aplikace jednoduchého práva, a tím porušení základního práva na řádný proces podle čl. 36 odst. 1 Listiny a porušení základního práva na informace dle čl. 17 Listiny.

Pro uvedené okolnosti, tj. s ohledem na porušení čl. 17 a čl. 36 odst. 1 Listiny, Ústavní soud usnesení Městského soudu v Praze ze 30. 8. 2002 č. j. 33 Ca 36/2002-11 zrušil [§ 82 odst. 1 a odst. 3 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb.].